

La por a la mort

Silenci, dolor i esperança

Qüestions per al diàleg:

- 1 Pensem en les experiències més colpidores de la nostra vida. Hem experimentat alguna mort propera (a la família, al nostre cercle d'amistats o coneguts...)? Té relació amb algun dels aspectes que s'exposen en l'article?
- 2 És bo tenir por d'alguna cosa? Per què?
- 3 Què és el que ens fa experimentar una mort com a injusta, fora de lloc?
- 4 Què és el que ens pot fer concebre la mort com un alliberament?

Parlem-ne tots plegats!

Fa unes setmanes morí un infant. Tenia sis anys i tot just havia començat el primer curs de primària. Era d'excursió amb els seus mestres i companys. Mentre jugava, va morir sobtadament. La impotència davant l'esdeveniment, la tristesa i el desconsol dels qui el conegueren i l'estimaren es feren palesos. El fill, el company, l'amic... ja no serà més entre nosaltres. La tristesa i el dolor envaïa tothom i es van fer presents els qüestionaments que

sempre acompanyen la mort, més quan ens toca de prop i quan sembla, humanament, que és fora d'hora. Un tràngol com aquest posa a prova les persones, les traspals. En el silenci de l'absència, en el dolor de l'enyor, convé girar els ulls vers Déu. Ell es fa trobadís per compartir el moment i ajudar a acceptar el que costa d'entendre. Dies després del seu enterrament, els familiars i la comunitat educativa de l'escola s'aplegaren per celebrar l'eucaristia. En iniciar-la, es llegiren unes paraules que expressaven els sentiments dels presents. En un dels paràgrafs es deia: malgrat tot, en el fons del cor, intuïm que no hem de perdre el coratge: la vida és més gran del que mai podem entendre. Sentim aquest infant ben a prop i, d'alguna manera misteriosa, continua present en les nostres vides. Lluitar sense defallir contra el sofriment i a favor de l'esperança també és una missió de la nostra escola. Com a escola cristiana que som, voldríem que la mort no tingués mai l'última paraula entre nosaltres. Lluitar i mantenir l'esperança, confiant en Déu Pare, que ens estima. Cercar el seu acolliment en la pregària i pregar pels qui troben a faltar la persona estimada, perquè en el seu record els amari el consol i la força per continuar el dia a dia del pelegrinatge de la vida. Tenir ben present que la darrera paraula és de Déu, que acull els que han viscut estimant i confiant en la seva misericòrdia, malgrat les pròpies flaqueses i defallences. Estimant i confiant com ho fan els infants, amb la seva fragilitat i la seva generositat alhora. Tenir ben present aquesta senzillesa, com es recollí en la celebració, en la lectura de l'Evangeli: "Us ho asseguro: si no torneu a ser com els infants, no entrareu pas al Regne del cel. Així, doncs, el qui es faci petit com aquest infant és el més important en el Regne del cel. I qui acull un infant com aquest en nom meu, m'acull a mi" (Mt. 18, 1-5). I, com els infants, deixar-nos acollir, i plorar, en la certesa que, per fosca que sigui la nit, la llum de l'Amor de Déu ens il·luminarà forta i càlida.

Enric Puig Jofra, SJ